

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 753/21	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Rejonowego w Tomaszowie Mazowieckim z dnia 7 września 2021 roku w sprawie II K 58/21			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
1	Ł. P.	E. M. doznała urazów obu przedramion, z tym, że siła upadku była w większym stopniu przeniesiona na lewą kończynę, gdzie doszło do wystąpienia otarć i złamania kości. Nie można w sposób jednoznaczny podać, w wyniku jakiego mechanizmu doszło do uszkodzeń ciała poszkodowanej, jednakże z większym prawdopodobieństwem można przyjąć, że siła uszkadzająca była większa w wyniku upadku z wysokości - upadek	opinia sądowo – lekarska nr 22 biegłego lekarza D. D.	157-160

		z pustaka, niż w wyniku zachwiania się poszkodowanej i podparciu się lewą ręką, w obronie przed upadkiem. Otarcia naskórka na powierzchni grzbietowej nadgarstka świadczą o zetknięciu się skóry z szorstką powierzchnią - podłożem. Najczęściej, chroniąc się przed upadkiem w wyniku zachwiania się, poszkodowany podpira się ręką, powierzchnią dłoniową i tam mogą wystąpić otarcia naskórka.		
1.1.4.	Fakty uznane za nieudowodnione			
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
1.6.	Ocena dowodów			
1.1.5.	Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		
1	opinia sądowo – lekarska nr 22	Opinia jest pełna, jasna, odpowiada na wszystkie zadane		

	biegłego lekarza D. D.	przez sąd pytania i nie ma podstaw do jej kwestionowania.	
1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
3.1.	- zarzut błędu w ustaleniach faktycznych mający wpływ na treść wydanego orzeczenia, polegający na nieuprawnionym przyjęciu, wbrew wskazaniom wiedzy i doświadczenia życiowego, że oskarżony Ł. P. nie dopuścił się zarzucanego mu czynu, podczas gdy	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

sprawstwo w/w
wynika z treści
zeznań
pokrzywdzonej E.
M. oraz zeznań
złożonych w toku
postępowania
przygotowawczego
przez L. M.;

- zarzut naruszenia
przepisów
postępowania
mające wpływ na
treść zapadłego
orzeczenia, tj, art.
167 k.p.k. i art. 5
§ 2 k.p.k. poprzez
niewyjaśnienie z
urzędu sprzeczności
pomiędzy
zeznaniem L. M.
złożonym w toku
postępowania
przygotowawczego i
złożonymi przed
Sądem, poprzez
niedopuszczenie z
urzędu dowodu z
ogłędzin miejsca
zdarzenia, celem
ustalenia czy istotnie
świadek L. M.,
nie była w
stanie obserwować
miejsca, gdzie miało
dojść do popełnienia
czynu oraz
niedopuszczenia
uzupełniającej opinii
biegłego lekarza,
który
wypowiedziałby się
czy do obrażeń jakie
doznała
pokrzywdzona
mogło dojść w
okolicznościach
podawanych przez
pokrzywdzoną, czy

	też podawanych przez oskarżonego.		
Zwiążle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
<p>Ponieważ oba zarzuty sprowadzają się w istocie do kwestionowania przez skarżącego uniewinnienia oskarżonego, w wyniku dokonania przez Sąd Rejonowy błędnej oceny materiału dowodowego oraz braku jego pogłębienia, mogą zostać omówione łącznie.</p> <p>Apelacja okazała się zasadna i w jej wyniku doszło do konieczności uchylecia zaskarżonego wyroku oraz przekazania sprawy do ponownego rozpoznania.</p> <p>Sąd odwoławczy uznał, że skarżący ma rację, iż zebrany w sprawie materiał dowodowy nie uprawniał Sądu Rejonowego do wydania wyroku uniewinniającego.</p> <p>Analizując rozważania Sądu</p>			

Rejonowego w zakresie oceny zebranych dowodów, podzielić należy zarzut prokuratora, który trafnie zarzucił Sądowi meriti dowolność w ocenie zebranych w sprawie dowodów. Ocena dowodów dokonana przez Sąd Rejonowy rzeczywiście narusza reguły określone w art. 7 k.p.k. Miało to w efekcie przełożenie na dokonanie przez Sąd Rejonowy błędnych ustaleń faktycznych.

Ustalenia faktyczne bowiem tylko wtedy nie wykraczają poza ramy swobodnej oceny dowodów, gdy poczynione zostały na podstawie wszechstronnej analizy przeprowadzonych dowodów, których ocena nie wykazuje błędów natury faktycznej, czy logicznej oraz zgodna jest ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego.

Ponadto błędna ocena dowodów zgromadzonych w sprawie wyniknęła z zaniechań Sądu Rejonowego, odnośnie poszerzenia

materiału dowodowego. Słusznie skarżący zarzucił w apelacji, że w realiach niniejszej sprawy, koniecznym było przeprowadzenie eksperymentu procesowego oraz wydanie opinii biegłego lekarza, co do możliwego mechanizmu powstania obrażeń ciała u pokrzywdzonej. Szkoda jedynie, że skarżący sam nie przeprowadził takich dowodów jeszcze w postępowaniu przygotowawczym, lub też choćby nie domagał się ich przeprowadzenia w postępowaniu przed Sądem Rejonowym. Spowodowało to konieczność uzupełniania materiału dowodowego na etapie postępowania odwoławczego i wydłużenia tego etapu postępowania. Sąd Okręgowy rozważał wprawdzie wykorzystanie uregulowania wskazanego w art. 427 § 3a k.p.k., jednakże pominięcie dowodów wskazanych w apelacji, mających istotne znaczenie dla ustalenia, czy został

popelniony czyn zabroniony, byłoby sprzeczne z zasadą prawdy materialnej.

Sąd odwoławczy zgadza się z twierdzeniami apelacji, iż Sąd I instancji błędnie uznał, jako wiarygodne, wyjaśnienia oskarżonego.

Zachodzi bowiem sprzeczność wersji oskarżonego z innymi dowodami w sprawie. Chodzi tu w pierwszej kolejności o

nieprzeprowadzony przez Sąd meriti dowód z opinii biegłego lekarza na okoliczność, czy do obrażeń ciała, jakie doznała pokrzywdzona, mogło dojść w okolicznościach podawanych przez pokrzywdzoną, czy też wskazywanych przez oskarżonego.

Z opinii biegłego D. D. wynika, że pokrzywdzona doznała urazów obu przedramion, z tym, że siła upadku była w większym stopniu przeniesiona na lewą kończynę, gdzie doszło do wystąpienia otarć i złamania kości. Nie można wprowadzić w sposób jednoznaczny podać,

w wyniku jakiego mechanizmu doszło do uszkodzeń ciała poszkodowanej, jednakże z większym prawdopodobieństwem można przyjąć, że siła uszkadzająca była większa w wyniku upadku z wysokości - upadek z pustaka, niż w wyniku zachwiania się poszkodowanej i podparciu się lewą ręką, w obronie przed upadkiem. Otarcia naskórka na powierzchni grzbietowej nadgarstka świadczą o zetknięciu się skóry z szorstką powierzchnią - podłożem. Najczęściej, chroniąc się przed upadkiem w wyniku zachwiania się, poszkodowany podpira się ręką, powierzchnią dłoniową i tam mogą wystąpić otarcia naskórka. Dowód ten potwierdza zatem wersję pokrzywdzonej, o jej upadku na skutek popchnięcia.

Po drugie, Sądowi I instancji umknęło, iż w zeznaniach pokrzywdzonej pojawił się motyw wypowiedzi świadka Z. S., który tuż po zdarzeniu powiedział, iż może

ją przeprosić za oskarżonego. Co istotne, świadek Z. S. potwierdził to w trakcie konfrontacji w dniu 15.12.2020 roku (na rozprawie głównej nic już na ten temat nie mówił). Zastanawiać musi dlaczego świadek Z. S. wypowiedział takie słowa (Sąd Okręgowy nie znajduje racjonalnych powodów, aby negować, że taka wypowiedź miała miejsce). Przecież z jego relacji (oraz oskarżonego) wynikałoby, że to pokrzywdzona była agresorką i to ona uderzyła oskarżonego. Za co w takim razie ktoś miałby przeproszać w imieniu oskarżonego? Logicznym tego wytłumaczeniem może być natomiast to, że prawdziwa jest jednak wersja pokrzywdzonej, że to oskarżony, w ferworze kłótni, nerwowej wymiany zdań, wzajemnej szarpaniny, zapowiedzi zawiadomienia przez pokrzywdzoną policji (być może także blokowania przez nią wyjścia), po prostu popchnął

pokrzywdzoną,
która upadła tak
niefortunnie, że
złamała rękę.

Podnieść też
wypada, że to
pokrzywdzona
zawiadomiła policję.
Oskarżony zgłosił się
na izbę przyjęć
szpitala dopiero po
tym, jak dowiedział
się, że pokrzywdzona
zgłosiła sprawę na
policji. Jest to
kolejny argument
przemawiający za
wiarygodnością
twierdzeń
oskarżonej, co do
tego, w jaki
sposób doznała ona
złamania ręki.

Dość istotne dla
rozstrzygnięcia
sprawy są również
zeznania świadka L.
M.. Sąd I instancji
zdyskwalifikował
wiarygodność tegoż
świadka praktycznie
tylko z jednego
względu, a
mianowicie, że w
trakcie
postępowania
przygotowawczego
zeznała ona, iż
widziała ruch
oskarżonego
wypychającego jej
matkę z budynku,
czego później nie
potwierdziła. Na
rozprawie sądowej
świadek jednak
wyjaśniła, iż ten
fragment jej zeznań

został nieprecyzyjnie zapisany, gdyż fakt wypchnięcia matki, świadek L. M. jedynie wywnioskowała z nienaturalnego z domu” pokrzywdzonej. Jak uczy praktyka sądowa, niekiedy zdarzają się takie sytuacje, podczas protokołowania przez policjanta zeznań świadka. Niekoniecznie więc tego „niekonsekwencja” w zeznaniach musi oznaczać, że dany świadek jest niewiarygodny. Gdyby zresztą rzeczywiście świadek L. M. chciała za wszelką cenę – wbrew temu, co rzeczywiście widziała i słyszała – wesprzeć wersję swojej matki, to zapewne potwierdziłaby w całości swoje zeznania z postępowania przygotowawczego, jako „bardziej pogrążające” oskarżonego.

Reasumując, Sąd Okręgowy po przeanalizowaniu materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, doszedł do odmiennego, niż

<p>Sąd I instancji, wniosku, że bardziej przekonująca jest wersja zdarzeń przedstawiona przez pokrzywdzoną E. M.. W tej sytuacji uniewinnienie oskarżonego jest rozstrzygnięciem nieuprawnionym.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Z przyczyn podanych wyżej, Sąd odwoławczy nie mógł zgodzić się na utrzymanie w mocy wyroku uniewinniającego oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu. Natomiast zgodnie z treścią art. 454 § 1 k.p.k. sąd odwoławczy nie może skazać oskarżonego, który został uniewinniony w pierwszej instancji lub co do którego w pierwszej instancji</p>		

umorzono postępowanie. Jedynym rozstrzygnięciem w takiej sytuacji mogło być tylko uchylene zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.		
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
4.1.		
Zwiąże o powodach uwzględnienia okoliczności		
5. ROZSTRZYGNĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
Zwiąże o powodach utrzymania w mocy		
1.8. Zmiana wyroku sądu		

<i>pierwszej instancji</i>			
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany		
Zwiąże o powodach zmiany			
1.9. <i>Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</i>			
1.1.7. <i>Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</i>			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem			

szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.	całość wyroku	# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylecia			
Sąd odwoławczy doszedł do przekonania, że w świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, decyzja Sądu meriti, co do wydania wyroku uniewinniającego wobec oskarżonego, była chybiona. W konsekwencji zaskarżony wyrok należało uchylić i przekazać sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Tomaszowie Mazowieckim. Zachodzi tu bowiem sytuacja, o której mowa w art. 437 § 2 zdanie 2 k.p.k. w związku z art. 454 § 1 k.p.k.			
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd I instancji winien powtórzyć postępowanie dowodowe. Przeprowadzając ponownie postępowanie dowodowe koniecznym będzie oczywiście bezpośrednie przesłuchanie oskarżonego i najistotniejszych świadków.

Pamiętać należy, że o ile - w świetle art. 442 § 3 k.p.k. - sąd, któremu przekazano sprawę do ponownego rozpoznania, jest związany zapatrywaniami prawnymi oraz wskazaniem, co do dalszego postępowania, wyrażonymi przez sąd wyższego rzędu, to zachowuje całkowitą autonomię w zakresie oceny dowodów, które weryfikuje w oparciu o własne przekonanie, zgodnie z zasadami określonymi w art. 7 k.p.k., a także – co jest oczywiste – ma pełną możliwość poczynienia własnych ustaleń faktycznych, wynikających z

przeprowadzonych dowodów (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 października 2014 roku - V KK 144/14; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 2 lutego 2009 roku - II KK 224/08).		
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
7. PODPIS		

1.11. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	prokurator	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Całość wyroku	

0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		

#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana